

Tuyệt Tình Ca

Quý Thể

Lâu nay tôi chờ đợi một buổi chiều có mưa. Mùa hạ ở đất này thường hay có mưa buổi chiều, sao năm nay đợi mãi không thấy? Tôi đợi mưa làm gì, đó là điều bí mật nhiệm chú hơi hướm lãng mạn của tôi. Tôi chờ đợi chiều mưa để hát khúc "tuyệt tình ca". Tôi nghiệm thấy tình yêu cũng là một sinh vật, nó có sinh ra, lớn lên, phát triển, già rồi chết. Song mỗi mối tình mỗi khác. Đôi khi quá trình đó tiến một cách thứ tự, chậm chạp, hợp lí và biến thành trạng thái cuối cùng là hôn nhân, thành vợ thành chồng, ăn đời ở kiếp. Thường ít khi tình yêu kết cục có thủy có chung như thế. Phần đông tình yêu chết yểu, lí do thì vô số, tại anh, tại ả, tại cả đôi bên, hay có khi tại ông trời. Trường hợp của tôi và Tuyệt là tại nhiều nguyên nhân, tại tôi, tại Tuyệt và cũng tại ông trời xui khiến. Hai đứa chúng tôi quá lãng mạn lại quá chóng chán, một thứ tình yêu lửa rơm, ào ạt đổ những cũng tàn phai nhanh đó. Cuộc tình này không thể đi tới đoạn kết có hậu. Tôi biết thế nào nó cũng đổ vỡ, tôi đã đánh hơi thấy mối tình sắp chết. Như thầy lang bắt mạch tôi biết cuộc tình đã sắp trút hơi thở cuối cùng. Vậy ai là kẻ cho cuộc tình phát súng ân huệ vào thái dương? Không tôi thì cũng là nàng sẽ hát khúc đoạn tình. Tôi nghĩ thôi thì tôi ra tay trước cho nó chấm dứt ngay để khỏi phải đi chung một đoạn đường tình không còn hứng thú như trước.

Thế thì một buổi chiều mưa dính dáng gì đến chuyện này? Có đấy. Tôi vốn mơ mộng, rất yêu chuộng điện ảnh, nhất là những bộ phim tình lâm li bi đát, phỏng theo tiểu thuyết ái tình. Tôi thấy mọi cảnh chia tay trong phim ảnh luôn luôn diễn ra vào buổi chiều mưa là đẹp, rất đẹp. Cảnh chàng mặc măng tô xám, mũ phớt, kính đen, trông mường tượng như anh thám tử. Chàng và nàng, trong giây phút cuối còn quyến luyến những ngày diễm ảo vừa qua. Hai người không rời nhau còn bịn rịn ở trước cửa nhà nàng. Chàng nói lời từ biệt cuối cùng. Nàng gục đầu xuống, nước mắt rơi là tả. Trời chùng xuống, mới đây còn le lói ánh nắng quái chiều hôm, giờ thì cảnh cũng phải theo người, bắt đầu là tả mưa. Hình như trời đất cũng cảm thương cho cuộc chia tay của đôi trai tài gái sắc mà duyên số bắt đoạn lia. Chàng không dám chần chừ, đi như chạy, bóng chàng mờ dần mờ dần trong màn mưa. Hình như vẫn có cái gì níu lại, níu gót chân viễn du của người hùng lại, cái dáng xiêu vẹo ấy còn chần chừ. Ngoài trời mưa, nước mắt nàng là mưa. Đẹp và cảm động vô cùng...

Tôi đi ra, nhìn về phương tây tìm mưa. Phía tây, bên trên dãy núi răng cưa, màu núi hôm nay hình như đậm hơn, núi mang màu tím than. Vùng trời tây hứa hẹn một cơn mưa "chớp bể mưa nguồn". Phải rồi đã có cơn mưa nguồn sắp trút xuống cho tôi có dịp hát khúc tuyệt tình ca. Thời gian gần đây chiều nào vùng núi phía tây, phía nguồn cũng âm u nhưng mây nó lừa tôi nhiều lần. Chắc lần này tôi không bị lừa nữa. Trời cũng phải thương người thành tâm chứ. Gió từ tây thổi sang đông. Như thế chốc nữa đây gió sẽ đưa cơn giông ấy về thành phố cho tôi làm cuộc hành hương tình ái sau cùng. Tôi chuẩn bị, mặc áo quần như nhân vật trong phim và trong khi mặc áo quần, tôi nhẩm lại cái "trường đoạn" Tuyệt tình trong bản phân cảnh kịch bản phim tôi viết ở trong đầu. Trong cuốn phim nay tôi làm mọi việc, viết kịch bản phim, viết phân cảnh, biên tập, làm chủ nhiệm, làm đạo diễn, trợ lý đạo diễn, quay phim và phó quay phim, ánh sáng, tiếng động... Còn diễn viên chỉ có hai người, một chính một phụ, tôi đóng luôn vai chính còn nàng vai phụ. Nếu phim thành công thì một một mình tôi ôm gần hết tượng vàng Oscar. Còn phim thất bại thì tôi lãnh đủ không đổ thừa tại ai được. Theo kịch bản thì đoạn hát khúc tuyệt tình ca diễn ra như thế này. Vì theo nguyên tắc văn học, "người buồn cảnh có vui đâu bao giờ" Ngoại cảnh là buổi chiều mưa, mưa nhẹ, mưa phùn càng tốt. Không có mưa phùn cơn mưa đông cũng được. Ngoại cảnh là phòng khách nhà Tuyệt. Phòng khách này tôi chẳng còn lạ gì nữa. Trong hơn một năm yêu nhau tôi đến đây cả trăm lần. Tôi thuộc nằm lòng. Vai chính là tôi, gõ cửa, chầm chậm bước vào nặng nề buồn chán thả mình rơi xuống ghế, ngồi ủ rũ, cảm như hén. Tôi cố gây sự chú ý cho Tuyệt. Tội nghiệp, nàng chưa biết đã có sự biến chuyển to lớn trong tình cảm của tôi. Lúc đầu nàng tự nhiên, chào hỏi, vui cười. Song chỉ một ánh mắt về phía tôi, Tuyệt thoáng thấy có điều bất thường về thái độ của tôi. Nàng đổi ngay sắc mặt, e dè đến bên tôi, ngồi đối diện hoặc có khi ngồi cạnh, nhìn tôi. Cũng như tôi nàng chưa mở miệng nói lên lời nào. Đôi mắt nàng thể hiện tất cả sự ái ngại, sự hoang mang lo lắng. Cuối cùng không thể chịu đựng được sự căng thẳng, Tuyệt lên tiếng :

- Có chuyện gì không, sao trông anh hôm nay buồn rầu thế?

Theo kịch bản tôi vẫn chưa nói gì. Thế nào thái độ ấy cũng gây cho nàng tò mò hơn và nàng sẽ lặp lại câu hỏi ấy nhiều lần. Tôi đợi cho đến khi tình thế "chín" hơn nữa, mới bắt đầu, tôi vẫn chưa ngược mặt lên, chậm chạp và cố tạo ra một giọng nói trầm, thật trầm của những mẫu người hùng điện ảnh.

- Anh đã suy nghĩ nhiều đêm...

Tôi bỏ lửng, dừng lại để tạo hiệu quả, cho nàng thêm ngạc nhiên. Thế nào nàng cũng hỏi: " *Anh suy nghĩ gì để phải mất ngủ nhiều đêm?*" Tôi lại cũng với thái độ sâu thẳm, nghẹn ngào:

- Anh suy nghĩ về chuyện của chúng mình...

Thế nào nàng cũng hỏi : " Chuyện chúng mình là chuyện gì? Có chuyện gì đâu?"

Tôi, với thái độ ray rứt ăn năn:

- Thế mà có...

- Có gì?

- Anh thấy...

- Thấy gì ?

- Anh thấy...anh thấy...anh thấy...

Tôi làm bộ như không tìm ra từ ngữ diễn đạt tâm trạng khó nói. Dĩ nhiên thấy gì, một chuyện rất vớ vẩn, tôi biết nhưng tôi muốn kéo dài làm cho nàng thêm băn khoăn...

*****

Một vài giọt mưa lộp bộp trên mái. Tôi nghĩ, trời còn thương tôi cho tôi một cơn mưa đúng lúc. Nếu hôm nay và nhiều ngày nữa không có mưa chắc tôi không còn can đảm và sự kiên nhẫn hát bài ca tuyệt tình. Tôi ra nhìn trời, trời mây u ám. Chắc chắn sẽ mưa. Tôi vô nhà và như mọi diễn viên tôi mặc áo quần, lên xe trực chỉ phim trường là nhà nàng. Tôi chắc những diễn viên tài ba trên thế giới cũng làm như tôi, nghĩa là trên đường đến phim trường nhằm ôn lại đoạn phim mình sẽ đóng. Tôi rất yên tâm, diễn viên đóng phim làm sao thuộc lời thoại trong kịch bản bằng tôi. Trên con đường đến nhà Tuyết tôi ôn lại một lần cuối kịch bản. Vì đầu óc bận ôn kịch bản nên tôi không chú ý đến chung quanh. Bỗng tôi thấy sao chiều hôm nay, một chiều mưa mà đường sá đầy người. Ôi hoá ra nắng chang chang. Đó chỉ là cơn mưa giả, ông trời lại gạt tôi. Tôi nghĩ, hay trở về? Không, không cần mưa tôi vẫn có thể đóng tốt cảnh phim này. Có thể thay đổi một vài chi tiết về ngoại cảnh song đoạn phim này ngoại cảnh không mấy quan trọng. Và tôi tiếp tục đạp xe đến " phim trường."

Đến nơi, may quá Tuyết có nhà, giờ này mà cô gái ham ăn chơi bạn bè đàn đúm với mấy đứa con gái cùng trang lứa và cùng thích dạo phố mua sắm áo quần son phấn theo thời trang, là chuyện xưa nay hiếm. Tuyết ra mở cửa, chẳng nói gì. Tôi cũng không lạ gì thái độ lạnh nhạt này vì thời gian gần đây chúng tôi không còn sống trong những ngày cuộc tình nồng nàn, bởi thế mới có cuộc đoạn tình này. Tôi dựng xe trong bóng mát cây nhãn, vào nhà ngồi xalông phòng khách. Tuyết ra phía sau, tôi nghe tiếng nước, biết cô ta đang giặt áo quần, à ra thế, thay vì đi chơi nàng ở nhà giặt áo quần để ngày mai đi chơi. Tôi biết mỗi lần nàng giặt hàng đóng áo quần, như thế còn lâu Tuyết mới trở lên tiếp chuyện với tôi. Tôi là một diễn viên nhiều tâm huyết và rất có tinh thần trách nhiệm, để giặt thời giờ tôi ôn lại một lần nữa "kịch bản". Khoảng nửa giờ sau Tuyết đi lên, tay còn ướt, nàng làm khô bằng cách đơn giản là chùi vào vạt áo. Tuyết:

- Uống gì không?

Tôi không trả lời, nhớ đến kịch bản, tôi vội vàng cúi xuống, làm bộ ủ rũ. Tôi thăm đợi nàng hỏi lại, song Tuyết chẳng nói gì, chỉ quay ra sau nói lớn:

- Tâm ơi chị phơi mấy cái áo gần hàng rào, coi chừng bọn con gái mù Tạo bên hàng xóm quờ tay qua lấy.

Con Tâm nói lớn:

- Đừng lo, hai nhà cạnh nhau, nó có lấy cũng không dám mặc.

Tuyết vẫn không yên tâm, nói:

- Không mặc thì nó bán , nó đổi...

và nàng cứ thấp thòm, trông xuống bếp, chỗ nàng phơi áo. Tôi thấy tình thế đã thay đổi không còn đúng với "kịch bản" cũ nữa, song tôi vẫn quyết diễn. Tôi nói:

- Mấy đêm nay anh không ngủ được...

Nàng ngồi yên. Tôi tiếp:

- Anh suy nghĩ rất nhiều...

Nàng vẫn không hỏi han gì. Tôi làm bộ như rất đau khổ trước khi nói lời chia tay.

- Anh suy nghĩ nhiều về cuộc tình của chúng ta...

Đến câu này rồi mà Tuyết vẫn ngồi yên, không hỏi han, hình như tâm trí cô gái đẹp này chỉ lo mấy cái áo phơi nhà sau. Tôi lặp lại:

- Anh suy nghĩ rất nhiều về cuộc tình của chúng ta. Anh thấy...

Bây giờ thì nàng không còn kiên nhẫn được nữa, lên tiếng:

- Từ nãy đến giờ anh mang bộ mặt đưa đám ma, bộ dạng "gà chết" tới đây làm chi? Bây giờ còn làm nhảm cái gì? Thôi về đi, từ giờ về sau đừng có bèn mảng tới đây nữa. Hết rồi, chẳng còn gì nữa !!!

*****

Phút cuối có biến chuyển ngoài kịch bản, từ phim tâm lí tình cảm thành phim chưởng. Đúng là một trận tỉ thí giữa một bên võ công thượng thừa, có trường lớp bài bản hời hợt với một tay ngang không từng có chút võ nghệ nào. Trong khi bên kia mãi mê theo đúng bài bản, bái tổ, đi vài đường quyền lá lượt thì đối phương liền xuất kì bất ý tấn công ngay, chẳng cần bài bản gì cả song chiếm ngay thế thượng phong, liền xuống tay hạ độc thủ trong chớp mắt. Thôi thế là xong, tôi chỉ tiếc sự việc xảy ra không còn nằm trong kịch bản. Tôi bất tài? Không. Song là người vốn lạc quan, tôi nhìn sự việc dưới nhãn quan khác người thường : Cuối cùng thắng lợi cũng về ta, nói như cách nói bây giờ sau hầu hết mọi đại hội là "Kết thúc thắng lợi" ? Chỉ tiếc sự việc không giống với những điều mình nghĩ, song mục đích cuối cùng đã đạt, thì cũng đã có "khúc tuyệt tình ca" chỉ có điều bài ca không do tôi hát, lại do nàng nhanh hơn đã hát trước. Mà ai hát khúc tuyệt tình cũng được, chẳng sao. Để nàng hát, sau này mình khỏi ân hận, rằng ta đã phụ người !